

alle. Det har jeg allerede gjort opmærksom paa, at Bestemmelsen gælder alle; men for mange Kasser og mange Medlemmers Vedkommende gælder Understøttelsen kun for 6 Dage om Ugen. Ærede Medlemmer kan selv i de Tabeller, der findes i Lovforslaget, se alle de Kasser, hvor de kun udbetaler Understøttelsen i 6 Dage, og hvor de gør det i 7. De vil der se, at et meget stort Antal Kasser kun udbetaler Understøttelse i 6 Dage. Der er enkelte Kasser, der har faaet Tilladelse til at udbetale i 7 Dage, men en Del af de store Kasser udbetaler ikke mere end for 6 Dage. Og for alle de paagældende Medlemmer vil det være en Fordel, om vi gik bort fra det System, Loven hviler paa. Men det er alt sammen under Forudsætning af, at vi kommer ind paa at udtrykke et helt andet Princip for Understøttelse end det, man mener at ville gøre gældende gennem Lovforslaget, nemlig det forsikringsmæssige. Naar man gaar til en almindelig Understøttelse for alle, vil det, at disse Medlemmer faar 25 Øre mindre, opvejes ved, at andre faar mere. Og vel at mærke, de lider ikke noget Tab, sammenlignet med det, de nu faar. De vil endog faa adskilligt mere end efter det foreliggende Forslag. Men det er jo noget, vi kunde forhandle om i det Tilfælde, man gik ind paa det Princip, som jeg mener er det rigtige.

Med Hensyn til det at trække Grænsen mellem Arbejdsfortjeneste og Understøttelse kan jeg ikke tjene den højtaerede Minister i at give andre Oplysninger end dem, jeg har givet. Grænsen skal jo træffes af Ministeren eller Arbejdsløshedsinspektoratet for at konstatere, at ikke Understøttelsen kommer for tæt op til Arbejdsfortjenesten. Og naar den er truffet, er der ikke nogen Vanskelighed ved at bestemme, at saa maa Understøttelsen som Regel, hvor det kan ske uden større Omstændigheder, ikke overstige de tre Fjerdedele af Fortjenesten. Dette er et passende Forhold, synes jeg, mellem Arbejdsfortjeneste og Understøttelse. Jeg har ogsaa sagt i Udvalget, at jeg ikke havde noget imod at gaa til de fire Femtedele. Det var ikke absolut Tallet, det kom an paa. Hvad det kommer an paa, er, at der er en vis Forskel mellem Arbejdsfortjeneste og Understøttelse. Det vilde Ministeren, hele Udvalget og hele Tinget ogsaa give deres Tilslutning til, og saa mente jeg, at det var bedst at bestemme i Lovforslaget, hvordan denne Forskel skal være, altsaa at Understøttelsen i Regelen skal være de tre Fjerdedele eller, om man vilde foretrække det, de fire Femtedele af Arbejdsfortjenesten.

Ordføreren (Martin Olsen): Jeg skal kun gøre en kort Bemærkning til det ærede Medlem fra Ruds-Vedby (Svendson), der nu talte om, hvad Ministeren havde meddelt Udvalget om sin Stilling til de forhøjede Takster. Det, jeg erindrer, er, at Ministeren sagde: Nu kan jeg tiltræde Forslaget. Ministeren sagde ikke, hvem han havde talt med. Om det ærede Medlem opfattede det saaledes, at Ministeren havde talt med Arbejdsløshedsinspektøren eller med andre, er ganske ligegyldigt. Vi har Ministeren at holde os til, det er ham, der har Ansvar, og ud fra denne Betragtning blev det taget til Indtægt, at han nu kunde tiltræde Forslaget. Hvad der ellers er foregaaet, kender jeg ikke og bryder mig heller ikke om at vide, for det er Ministeren, der ene har Ansvar.

Indenrigsministeren (Rode): Det ærede Medlem fra Ruds-Vedby (Svendson) har her i Salen i en insinuerende Tone hentydet til noget, som var foregaaet i Udvalget, hvor han bag min Ryg har fremsat en Insinuation mod mig, som han ikke gentog, da jeg selv kom til Stede. Da det ærede Medlem nu her i Salen hentydede til dette Forhold, fandt jeg mig foranlediget til at gøre opmærksom derpaa. Det ærede Medlem har ikke optraadt paa nogen passende Maade. Han har spurgt Arbejdsløshedsinspektøren, om hun havde talt med mig den foregaaende Dag, og Arbejdsløshedsinspektøren, der i øvrigt ikke vidste, hvad det drejede sig om, sagde Nej, og derefter har det ærede Medlem fremsat en Insinuation mod mig i Udvalget. Det, som er foregaaet, er følgende: (*Formanden ringer*). Da det ærede Medlem har fremdraget dette Forhold, maa jeg have Lov til at gøre opmærksom paa, hvad der er foregaaet. Det, der er foregaaet er, at jeg har sagt: Jeg maa undersøge, hvorledes Stillingen er med Hensyn til Spørgsmaalet, om man kan gaa op fra de 2 Kr. 50 Øre til de 2 Kr. 75 Øre, og ønsker derfor at kende Arbejdsløshedsinspektoratets Stilling. Da jeg nu ikke kunde erfare denne hos Arbejdsløshedsinspektøren, men derimod i Ministeriet hos Mænd, som er Medarbejdere i Arbejdsløshedsinspektoratet, og som har givet mig en fuldkommen rigtig Oplysning om Arbejdsløshedsinspektørens Stilling — hvad jeg senere har faaet konstateret ved Samtale med vedkommende —, saa er jeg derefter gaaet til Udvalget og har sagt: Der er intet til Hinder for, at jeg kan tiltræde Bestemmelsen om de 2 Kr. 75 Øre. Dette kan ikke give